

## A talaj tápelem-ellátottsága és a kukorica, burgonya, valamint a cukorrépa hozamának összefüggése

KÁDÁR IMRE, CSATHÓ PÉTER és SARKADI JÁNOS

MTA Talajtani és Agrokémiai Kutató Intézete, Budapest

A korszerű PK-trágyázás egyik alapelve, hogy a talajban el kell érni egy optimális PK-tartalmat. A tápelemszegény talajokon a tervezett termések PK-tartalmát lényegesen meghaladó, "feltöltő" adagokat célszerű alkalmazni, míg a már feltöltött talajokon elegendő az optimális PK szint fenntartása.

Kérdés, hogy mekkora a különböző tulajdonságú talajok optimális PK-tartalma, milyen módszerrel lehet ezt megítélni, függ-e a termesztett növényektől, ill. a vetésszerkezettől, mekkora PK adagok szükségesek az optimális tápanyagszint eléréséhez és fenntartásához? Ezeket a kérdéseket mészlepedékes csernozjom talajon beállított kisparcellás szabadföldi tartamkísérletben 1974 óta tanulmányozzuk.

Az eddigi tapasztalatok szerint a vizsgált, a szántott rétegben 4-6 %  $\text{CaCO}_3$ , és 3 % körüli humusztartalmu talajon az optimális PK szint kukorica esetében 80-120 mg/kg  $\text{AL-P}_2\text{O}_5$ -nak, illetve 160-220 mg/kg  $\text{AL-K}_2\text{O}$ -nak adódott. A 200 mg/kg feletti  $\text{AL-P}_2\text{O}_5$ -tartalmú parcellákon a kukorica termése mind a vizsgált "jó", mind a "rossz" évben csökkent /1976-ban 1,4; 1977-ben 1,6 t/ha-val!/. A burgonya és cukorrépa P-igénye valamivel nagyobbak bizonyult, a maximális burgonya, ill. cukorrépaterméseket 120-160 mg/kg  $\text{AL-P}_2\text{O}_5$ , ill. 180-240 mg/kg  $\text{AL-K}_2\text{O}$  tartalmú kezelésekből érték el. A PK szintek fenntartását általában a terméssel felvett, ill. az ezt 10-20 %-kal meghaladó PK pótlásával biztosíthatjuk.